

JIZVÁK JIM

A DALŠÍ
NOČNÍ MŮRY

DALIBOR VÁCHA

JAVAK
JIN A DALŠÍ
NOČNÍ MŮRY

JAVAK
JINĚ A DALŠÍ
NOČNÍ MŮRY

D A L I B O R V Á C H A

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Dalibor Vácha, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2018

ISBN 978-80-7557-106-9 (print)

ISBN 978-80-7557-500-5 (ePub)

ISBN 978-80-7557-501-2 (mobi)

ISBN 978-80-7557-502-9 (pdf)

Jizvák Jim

Poslední Nový rok v zákopech?

Od počátku konfliktu, který se snad blíží ke konci, jsme oslavili už osmé Vánoce. Muskovité tvrdí, že jejich zázračné zbraně pokoří Prusa na východě a naše anglo-francouzská koalice vytlačuje metr po metru Germána od Paříže. Naši hrdinní vojáci denně svádějí kruté boje na dalekých frontách. Vzpomeňme na ně v modlitbách. Ptejme se Amerikánů, proč nevstoupili do boje za právo a spravedlnost! Ale i bez nich, rok 1922 bude vítězný!!!

Daily Telegraph, 29. prosince 1921

Nikdy jsem nepřišel na to, co mě sundalo z francouzského nebe.

Možná bych si mohl dělat i legraci, že jsem narazil do obzvláště tvrdého mraku, ale nebyl tam ani mráček. Počasí si hrálo na vlastním písečku a na lidi se neohlíželo. Mohl bych se vymlouvat, že si mě vychutnal nějaký Richthofenův dědic a já byl poražen v čestném boji proti technologicky vyspělejšímu protivníkovi, ale jiný aeroplán jsem neviděl po celou dobu nudné hlídky. V aparátu prostě zachrastilo, motor zachrchlal jako souchotinář, několik přepěťových pojistek mi prasklo s veletuctem pálivých jiskřiček do obličeje a monoplán se vydal klouzavě k zákopy rozvrtné hroudě.

Možná technická závada, možná nedbalost připitomělych mechaniků, pravděpodobně na dálku vržená kletba nebo neviditelná vzdušná past nebo aetherický vír nad místem,

kde bůhví kdy vybuchla nějaká příšernost z minulých bojů. Jehly detektorů na přístrojové desce se nehnuly. Technika! Technika, co měří magii?! K smíchu! Prostě jsem z éra udělal hromádku ohořelých zbytků, ale nebudeme předbíhat. Příčina nejasná, následek jasný...

Ještě pro pořádek musím uvést dvě věci. Jmenuji se Jan Kašpar, ale všichni mi říkají Johan. Jsem – možná by byl lepší minulý čas – poručíkem letectva cizinecké legie. Patřil jsem k zanedbatelné skupině českých letců z rakousko-uherské říše, co nechtěli být z rakousko-uherské říše. V Rusku je našich prý víc.

Avion i s mojí maličností sestřelili 22. června 1922. Přesně na den osm let od chvíle, kdy Německo *de facto* vyhlásilo válku Francouzům tím, že rozmaširovalo Belgii a pár chudáků, co byli při cestě. Dobře se to pamatuje, když se stejné číslo opakuje. Sestřelili? Asi jo. Čím více přemýšlím, tím více jsem si jist, že se nejednalo o lemplárnu techniku na letišti ani o zmetek součástku v avionu. Zbraň, o které jsme dosud neslyšeli. Prušáci zkurvysyni to nějak udělali a já dopadl i s érem přímo do zákopů v území nikoho.

Možná si představujete zákopy ve staré dobré zmasakrované Francii jako nekončící moře bahna, opon deště a zamračené oblohy. Tak se přece objevuje na fotografiích, stereografiích, ilustracích nebo ve filmech. Obvykle nebudete daleko od pravdy. Ale 22. června 1922 bylo jasno a teplo už druhý měsíc, nepršelo, nespada ani kapka; bahno vyschlo a někde na mořském pobřeží by byla skvělá dovolená. Nebyl jsem u moře, ale hrabal jsem se z milovaného Sopwith Camel Biggles, který vypadal, že by mohl každou chvíli blafnout. Povedlo se mi ho posadit na plácku mezi zákopy a totálně rozsekat. Sám jsem neměl ani odřeninou;

kompenzační zaklínadlo v kokpitu fungovalo skvěle, amulet zabudovaný v boční stěně se rozžhavl a pukl.

Dal jsem se na útěk. Hučení a syčení mohlo znamenat jediné – prasklé aetherické nádrže. Naposledy jsem se za Bigglesem ohlédl těsně před tím, než jsem sebou praštil do napůl zasypaného zákopu. I rozsekaný mizerně provedeným nouzovým přistáním vypadal pořád elegantně jako dravec.

Můj milovaný supermoderní letecký aparát se ale proměnil v ohořelé trosky a já tušil, že mě čeká dlouhá cesta domů. Tak nějak jsem si dokázal představit, kde se mi podařilo Bigglese zničit. Přibližně uprostřed desítky kilometrů široké zóny nikoho, kde můžu narazit akorát na zapomenutá zaklínadla, automatomy a mrtvol, na strašnou spoustu mrtvol – a ne všechny zůstávají tak docela mrtvé.

Bolševický revoluční vůdce na útěku Lenin ubit v San Francisku v levném hotýlku horolezeckým cepínem. Inspirátor nepovedeného petrogradského puče skončil stejně krvavě jako jeho plány. Pozorovatele jistě zaujme nejen nezvyklá vražedná zbraň, ale i totožnost dopadeného vraha. Lev Trockij (vlastním jménem Bronštejn) zabíjel v afektu, nebo byl čin plánovaný? Leninovi pohrobci obvinili Trockého, že vraždil v žoldu mnicha Rasputina. Proslulý manipulátor se jistě směje zpoza zvrácených inverzních pentagramů. Proslulá buržoazní zkorumpovaná policie San Franciska drze mlčí. Kdy na tučnou kauci propustí zabijáka? Na stranu kterého z Židů se přidá? Na stranu plešaté oběti, Žida Uljanova (Lenina)? Nebo na stranu podivné bradky vraha Bronštejna (Trockého)? Kdy americké úřady zamezí rejdu žido-bolševických šílenců ve svobodné Americe?

Aryan Weekly, 17. září 1920, od stálého dopisovatele
ze západního pobřeží pana A. Hitlera

Musím říci: asi bych vám nepřál potkat se tváří v tvář s Kry-
sákem. I když už samotná fráze tváří v tvář vyvolává v jeho
případě dost pochybností a navozuje minimálně z jedné
strany značně nereálné iluze. Já jsem se v dost depresivní
náladě – ten Biggles byl nejlepší avion, do kterého jsem
kdy vlezl – vypotácel ze zákopu a sledoval hořící letoun.
Potom jsem se rozhodl, že truchlení bylo dost, otočil
jsem se, abych se rozhlédl po hnusném okolí, a *on* čekal
na výpadové rampě, k níž jsem napůl oslepen zamířil.
Nemusel jsem se dívat do požářiště, abych zaznamenal
hořící aether. Z jeho nestíněného vyzařování z rozražených
nádrží do okolí mi vstávaly vlasy na zátylku.

Krysák je menší, podsaditý a překvapivě obtloustlý.
Nikdo nechce zjišťovat, jak se mu daří držet si kulatou
postavičku i v zákopech. Obličej má zmasakrovaný bojo-
vým zaklínadlem, které mu z něj udělalo ementál. Tu a tam
pokožka se štětinatými vousy, jinde díry, které odhalují
nažloutlou kost. Jedno oko se bez ustání koulí v neko-
nečném cirkusovém údivu nad okolním světem, zatímco
druhé na vás hledí v hrůze, které není dovoleno mrknout,
protože víčko padlo za obětinu zaklínadlu stejně jako kus
brady, levé ucho a větší část skalpu i s vlasy. Chlapi říkali,
že podobně vypadá Krysák i na horní polovině těla, ale to
naštěstí potvrdit nemůžu, nikdy jsem ho neviděl bez od-
porného overalu, na němž se skví uloupená vyznamenání.

Reflexivně jsem zvedl ruce a zařval. Teprve o pár dní poz-
ději jsem se dozvěděl, že suchá hlína, která se na mě nalepila,
v přítomnosti výbojů esence zářila jako nadpozemská zbroj.
To Krysáka překvapilo tak, že na něčem uklouzl a spadl na-
znak do zákopu. Ani nestranný pozorovatel by nedokázal
zhodnotit, kdo z nás dvou byl překvapen, vyděšen a šokován

víc. Moje reflexy jednaly rychleji než mozek. Ve chvíli, kdy jsem se teprve probouzel ze šoku, už jsem běžel jako blázen na druhou stranu, než odkud se ozývaly zvrácené nadávky ze zákopu se hrabajícího pobudy. Plácek mezi zákopy nebyl malý, dal mi bohužel prostor k tomu, abych se podíval, zda mě ta pokřivená parodie na člověka nepronásle-

Následovala tma.

Už zase.

Nezveřejněné množství dreadnoughtů britské královské flotily a hrdinných námořníků padlo za oběť nelidskému útoku, přičemž podlý nepřítel využíval krakenů a behemotů. Pruská flota byla poškozena naším chrabрым námořním letectvem, které mu způsobilo ohromné škody. Bitva u švédského pobřeží jest dalším slavným vítězstvím našeho slavného impéria!

Zpráva hlavního stanu z 10. června 1921

Když jsem se probudil, měl jsem o něco lepší výhled než na Krysáka. Seržant McTavish totiž vypadá jako celkem obyčejný člověk. Pokud si tedy odmyslíte rezaté přerostlé vlasy, sakra dlouho nestříhané ryšavé vousy a tradiční kilt, který korunuje tady mezi zákopy obvyklou směsici uniform a hadrů, co všichni nosí. Na německé haleně přišité seržantské prýmký britské expediční armády. Jo a zelené oči, jako malé smaragdy. Kdyby takové oči měla ženská – třeba i pihatá zrzka – byly by to nejkrásnější oči na světě. Takhle? Necítím se kompetentní posoudit, Oskara Wilde a jsem nikdy neměl rád.

„Je vzhůru,“ prohlásil zrzek hrozivým přízvukem a ukázal mi, že v tlapě svírá mohutnou německou opakovací pistoli. „Co s ním uděláme?“

„Vykuháme ho, nebo ho znásilníme,“ ozval se pištivým hlasem Krysák a vplul mi do zorného pole v celé své odpornosti. Rozesmál se slizkým odporným chichotáním. McTavish ho odstrčil stranou: „Di do hajzlu... Nejdřív chci vědět, co tady dělá a co chce?“ Zašklebil se: „A navíc je na řadě Frickek, a pochybuju, že ti svoje právo za něco vymění. Kudy chodí, tudy skuhrá, že nemáme žádný zajatce.“ Ponurý škleb seržanta McTavishe nikdy nevěští nic dobrého.

Byli jsme v podzemní místnosti bez oken. Prostor osvětlovalo několik antikvárních polních aetherových lamp. Pár kusů hrubého nábytku. Žádné zbraně kromě těch, co měli Krysák a zrzoun. Mimochodem, u zrzouna to byla impozantní sbírka nožů, revolverů a pistolí. Cvok už od pohledu, dejte na mě. Všude po stěnách nalepené a natlučené propagandistické plakáty. Jediný pohled stačil, abych zhodnotil, že všech válečných stran, které se na téhle frontě kdy ukázaly. Sbírkou? Vylepšení interiéru? Za sebe můžu říct, že to působilo pochmurně, všechny ty rozjásané ksichty a chytlavá hesla. Některé jsem nikdy předtím neviděl, jiné mi byly povědomé a několik černobílých jsem znal až zatraceně moc dobře.

„Jak ses sem dostal?“ zařval mi McTavish do obličeje, až mi zabrnělo v uších a měl jsem touhu požádat o ručník. Když se vzteká, prská jako blázen. A strašně mu smrdí z huby. Jo, a taky, to jsem zapomněl zmínit, jsem byl ve flekatém spodním prádle připoutaný k lavici. Moje oblečení a těch pár drobností, co s sebou nosívám, bylo připraveno k rozebrání na nedalekém stole. Tak to v zákopech chodí, každý si vezme, co se mu líbí, dle předem pevně daného pořadí. „Kdo tě poslal? Co máš za úkol? Odpovídej, hajzle!“

„Z nebe, troubo,“ odvětil jsem nešťastně a schytl ránu pěstí. Upřímnost se prostě v jistých společenských kruzích

nenosí. Pokoušel jsem se zatáhnout hlavu mezi ramena, ale moc to nefungovalo, nejsem želva.

„Nechceš počkat na Jima?“ zeptal se pisklavým hlasem Kryšák, když mi McTavish vrazil asi pátou ránu pěstí. „Nechceš počkat na Jima, seržo?“ zeptal se ten malý hajzlík při šesté ráně. „Nebylo by fakt lepší na něj počkat, seržo?“ ověřil si při desáté. V očích měl strach. Nebyl jsem si jist, zda se víc bojí funičího seržanta – z pysků mu odletovala pěna jako kobyle – nebo nepřítomného Jima.

Jim?

„Spadnul jsem sem kurva s érem!“ zařval jsem tak vztekle a překvapivě, že se i šílenec McTavish zastavil v rozmachu. „Prostě mě někdo sundal z oblohy a napral jsem to se strojem za půl milionu liber přímo sem! Nikdo mě neposlal! Kdybych mohl, byl bych kurva někde úplně jinde! Jdi do prdele, ty sráči! Jestli mě chceš zabít, tak to udělej a neztrácej můj čas!“ Asi jsem ječel z plných plic, ale jistě si nejsem. Rozhodně si pamatuju výraz v seržantově obličejí. Pravděpodobně jsem byl po dlouhý době první, kdo ho dokázal překvapit a vykolejit. Vypadal jako harant, co mu bafnete do obličejí a on si nadělá do kalhot. Byl překvapený. Já spokojený. Ne na dlouho. Dopadla nová rána. Zařval jsem. Zkurvysyn nechtěl plýtvat silami, když už měl napřaženo.

Jim?

Kdy tahle zkurvená válka skončí, vy hajzlové?

Nápis na zdi Whitehallu, 2. července 1921

Představování zákopového panoptika může pokračovat (rozhodně nejsme u konce), protože vzápětí do místnosti

vstoupil obtloustlý muž s hlavou holou jako koleno. Důležitý chlápek následujících minut, hodin a v přeneseném slova smyslu i relativně vzdálené budoucnosti. Musím se zbavit zlozvyku předbíhat, jinak z mé historiky nebudete nic mít. Nejsem holt žádný spisovatel, do Jiráska mám daleko. Zpátky do podzemí, zase jsem odbočil, příště bych zasloužil pár facek...

Kde jsem... aha...

Když dorazil plešoun, po obličejí mi tekla krev a jazykem jsem si ohmatával viklající se zuby. Snažil jsem se při každém úderu trochu škubnout hlavou, aby mě nezasáhl napřímo. Schytávala to sice tvrdě krční páteř, ale neudělal mi z obličejí dobře namletý karbanátek. No, o stavu uší bych raději nic neříkal. Viděli jste někdy, jak vypadají uši profesionálního boxera? Nepřipomínají vám karfiol? Tak víte, o čem mluvím.

„Frici!“ odskočil ode mě McTavish jako bodnutý včelou.

„Ten je můj,“ zavrčel plešoun výhrůžně. Všichni se tady dorozumívají směsicí němčiny, francouzštiny a angličtiny, která se za léta stala zákopovou mluvou na obou stranách barikády, nehledě na to, pod jakou vlajkou bojujete. Občas může být problém rozumět – nová slova vznikají a zaničují rychleji, než si člověk stačí všimnout. A tady měli spoustu slov, u nichž jsem význam odhadoval. „Všichni ví, že novej je muj, tak mi do něj nesor, šmuko...“ Poslednímu slovu jsem nerozuměl, ale že to není pochvala, to je každému jasný, ne?

McTavish se narovnal a najednou měl v ruce nůž; oprava, v obou rukou měl nože. A jeden hnusnější než druhý. Asi jsem musel mrknout, protože to, jak plešoun tasil dlouhý zubatý bodák, jsem prostě neviděl. Krysák zapištěl a odsunul

se stranou ke zdi, snažil se vypadat co nejmenší. Vrhla pohledy ke vchodu, ale cestu blokoval šklebící se skopčák. Zaseptal něco jako „co se škádlívá“, ale když se po něm oba vrahouni ohlédli, zmlkl.

No, a zhruba v tu chvíli mi začalo něco docházet. Víím, že mám dlouhé vedení, jenže chtěl bych vidět vás... Promítl jsem si scénu *zvnějšku* a došlo mi, že jsem polonahý připoutaný k lavici a právě se přede mnou hodlají na nože servat dva chlapi o to, *čí* budu. Asi se nervou o to, s kým budu hrát partičku šachu. Udělalo se mi na zvracení a škubnul jsem provazy tak silně, že jsem nadzvedl lavici, přepadl na bok a skončil na podlaze z hničících prken s tím bonusem, že o zlomek vteřiny později mě lavice flákla přes záda. Doma to nezkoušejte. Tak trochu omráčeně jsem ležel na zemi a hlavou mi běžela spousta zvrácených obrázků toho, co se mnou udělá vítěz souboje.

Do místnosti vstoupil někdo čtvrtý. Zaslechl jsem kroky, ale nic jsem pořádně neviděl.

„Co se děje?“ šlehl vzduchem hlas, který rozhodně nepatřil muži. „Jste se zbláznili, zkurvenci? Kdyby vás viděl Jim, tak vás rozerve na kusy.“ Ženským hlasem drncela němčina podobná vražednému válečnému pochodu. Bylo to, jako kdyby se někdo pokusil zahrát Wagnera na polnici. Byl z toho slyšet i cítit konec světa. Apokalypsa.

Cosi mě zvedlo a narovnálo. Dopadl jsem znovu na lavici a zíral na člověka, který mi přišel zachránit život a možná ještě něco víc. Tak bych si zhruba představoval Valkýru, pardon, spíše moderní Valkýru téhle posrané, nekonečné války. Byla vysoká, vyšší než já, světlomasá, vybledle modré oči, oblečená do neforemného vojenského kabátu. S obličejem jako sekera a hlasem jako houfnice. No, pěkná

sebranka, jen co je pravda. No, a o tom Jimovi jsem už také přemýšlel a vzadu v hlavě se mi začínala tvořit jistá teorie. Jistá *nepříjemná* teorie, kterou jsem se chvíli snažil neúspěšně potlačovat.

Nikdy. Váš premiér.

Nápis na zdi Whitehallu, 3. července 1921

V devatenáctém roce začaly probleskovat zprávy o partě odpadlíků z různých armád, co žijí (nebo živoří) v ohromném území nikoho mezi jednotlivými bojovými uskupeními. Území nikoho se zvětšilo na pás o šíři padesáti mil táhnoucí se od La Manche až dolů ke švýcarským hranicím v roce osmnáct s příchodem opravdu velkých bitevních zaklínadel a patem vylučujícím vítězství na hlavní frontě. Vojska se od sebe začala pozvolna vzdalovat. Všechno mezi nimi se proměnilo na rejdiště malých jednotek a místo, kde bujely výsledky předchozích magických masakrů. A také na místo, kde se začaly rodit báje, mýty, fámy a legendy.

Jednou z legend byl Jizvák Jim.

Tvrdí se, že byl člen prvního kontingentu britského expedičního sboru. Prý bojoval u Mons a při bojích nablízko proslul jako excelentní střelec a jako vrahoun s přibroušenou polní lopatkou. Při výbuchu ručního granátu měl být zraněn a znetvořen – odtud přezdívka. Do činné služby se vrátil jako dobrovolník v roce 18; zjistili u něj jednu důležitou a výjimečnou magickou vlastnost. Sice nebyl schopen žádné magie, i pokus o vyvolání jednoduchého kouzla u něj vyvolával nezvladatelné záchvaty zvracení, ale náhodou zjistili, že je vůči magii rezistentní... ani největší kontaminace magickými odpady

nebo aetherickými zplodinami na něj neměla vliv. Poslali ho zpátky do Francie a účastnil se několika ofenzív. Pak jeho stopy zmizely, tedy, pokud Jizvák Jim byl opravdu Jim York, desátník (později seržant) původně z legendárního praporu skotské gardy.

Potom se objevuje mýtická postava Jizváka Jima, který – netečný k magii i střelám a bodákům – přepadá zákopy na obou stranách bojiště a vraždí a loupí a unáší a... Jeho obvyklými terči byli důstojníci; čím vyšší šarže, tím lepší. Rychle se okolo něj vytváří „družina“ následovatelů; banda, se kterou terorizuje všechno, co může. A mýtus pamatuje i na skrytou základnu uprostřed zamořených oblastí země nikoho, kde shromažďuje poklady, zbraně a kde se skrývají uprchlíci před...

Mýtus?

Legenda?

Lež?

Všechno dohromady.

Zázračné zbraně přinášejí úspěch. Bitevní červi jsou schopni se podhrabat pod celými sekcemi nepřátelských zákopů a vniknout do prušáckých blindáží, kde rozpoutají peklo. Přidej se k sekci Nových zbraní! Čekáme na Tebe!

Z náborového letáku kanadské královské armády,
pravděpodobně rok 1920

Zapadalo slunce, vždycky raději útočíme v noci. Mělo okolo sebe namodralou korunu, což je neklamná známka vysokého podílu magického a aetherického záření v atmosféře. Jizvák se na nás podíval krví podlitým okem a zachechtal se. Chechtá se jako sám Satan. Možná je sám Satan, kdo

ví. Poslal mě prvního, každý si musí svůj chleba zasloužit, narazil jsem si masku na obličej a plížil se kupředu...

Proč jsem zůstal mezi zákopy? Kam bych se vracel? Zpátky k létání? Zpátky... kam? Život mezi zákopy je život, tamto je jenom přežívání směrem ke smrti. Možná vám to tak nepřipadá, nic jiného než prázdnou existenci v uniformě jedné či druhé strany jste nezažili, ale já jsem rozdíl pocítil na vlastní kůži. Našel jsem něco, co jsem nikdy nehledal, protože jsem nevěděl, že mi to chybí. A pokud to chcete nazvat smyslem života... budiž. I když je to hovadina. No, a od Jizváka se nechodí jinak než s ním nebo že vás sežerou červi – pěkně vypasení potvory dlouhý a silný jako předloktí. Chtěl jsem umřít? Nechtěl...

Prosmýkl jsem se okolo dvou opuštěných kulometných postavení. Jizvák říkal, že skopčáci nemají tolik mužstva, aby udržovali pozice obsazené. Kryla mě tma, rodící se mlha a palčivé kopřivy tak velké, že jsem se v nich ztratil. Srdce mi mlátilo v krku. Pustil mě poprvé samotného. Nebál se, že přeběhnu. Musel poznat, že jsem *jeho*, podlehl jsem jeho magii, magii svobody a nezávislosti. Nebo něčeho podobného.

Přede mnou se vztyčil temný stín se zářícíma očima. Čočky v našich maskách mají jedinou výhodu, ukazují ohniska zaklínadel, magie a aetherických min. Svět vypadá docela jinak, je plný smyček, čar, kulovitých objektů beze jména. Jizvák svítí jako vánoční stromeček, každá z jeho proslulých jizev září zbytkovým aetherickým světlem, které neutlumí před tímhle udělánkem ani těžký kožený plášť. Strážný přede mnou v hranaté helmě a dýchacím přístroji musel mít v očních průzorech aetherem vylepšené sklo. Pomáhalo vidět ve tmě. A v ruce měl roj světlušek

studené zeleně. V opakovací rychlopalné pušce zásobník plný *vylepšené* munice. Není divu! Tady venku se pohybuje všechno možné.

Jim si musí mnout ruce. Takhle dobře strážený sklad nebude obsahovat staré konzervy s nepoživatelným žrádlem. Zbraně, munice, oblečení... těžko si představit. Určitě to věděl, ten chlap se dost často jeví jako vševědoucí. A měl bych zdůraznit, že zaklínadla, která umí *uplést* a seslat, rozhodně nejsou z tohoto světa. Nikdy jsem nic podobného neviděl.

Skopčák *věděl*, že tam jsem. Ale *neviděl* mě. Musel zachytit chvění ve vylepšených průzorech, nic víc. Kdyby je neměl, neviděl by ani to. Jizvákova kouzla fungují, i když nechápu jak. Že prej nemůže nic seslat... Páni na velitelství by se teď divili!

Udělal jsem dva kroky doleva, cosi křuplo pod botou. Strážný se otočil a přehmátl na ručnici. Odrazil jsem se a ve výskoku tasil dlouhý zubatý bodák. Válečnou trofej z mého prvního zápasu. Ze zápasu, kdy jsem si získal místo mezi Jizvákovou sebrankou. Skopčák nestačil vystřelit. Bodák projel hustou tkaninou ochranného oděvu a zadrhl se o žebra. Na protější straně hrudního koše. Čtyřicet centimetrů oceli posílených o osmdesát kilo živé váhy – nikdy jsem nebyl střízlík – je prostě dost na to, aby prolétlo žebry i plícemi na druhou stranu. Vytáhl jsem bodák a zarazil ho znovu. Jistota je jistota. Před očima mi při té příležitosti bleskl obraz Jizvákova ksichtu s chybějícími rty, zuby vyceněné v nekonečném úšklebku. Nepřátelský strážný se prohnul, zachroptěl, zcepeněl.

Neotáčel jsem se, abych zjišťoval, zda mě ostatní následují, pokračoval jsem dál. U strážného bylo spousta

užitečného vybavení – třeba ho vezmeme cestou zpět, nezdržoval jsem se.

Poslali mě jako prvního, vrcholná ze všech dosavadních zkoušek. V torně přivázané na břicho mám tři ruční granáty, žádné zaklínadlové svinstvo, staré dobré tříštivé ruční bomby. Kdyby mě šikovně střelili, ani bych necítil, jak se ze mě staly kusy masa rozmetaného po širokém okolí. Dva jsou obranné granáty, mají v sobě mnohem větší nálož, a jeden vejčitý, útočný.

Pár kroků a jsem u prvního příčného okopu. Bude tam někdo? Plížím se suchou hlínou jako červ. Tři měsíce nepršelo, tři měsíce a dva týdny. Voda začíná být nedostatkovým zbožím. Jeden z důvodů, proč jsme vyrazili. Touha po zábavě, touha po novinkách, touha po delikatesách, docházející munice a voda. Říkali, že podobných základen je v zemi nikoho nemálo. Mají je obě strany. A pořád probíhá malá, nepatrná válka se spoustou krve. Vrcholná zkouška? To jsem si myslel. A co první? Zajímá vás to?

Elitní britské oddíly vedené statečnými specialisty čelí u jezera Tanganika místnímu povstání podporovanému prušáckými důstojníky. Oklamání a koupení šamani využívají místních podřadných triků k podlým útokům na královské koloniální vojsko. Žádná negerská polo-kouzla však neplatí na naše hrdiny! Čačtí synové Britanie stojí proti negerským šarlatánům a prušáckým zrůdám! Přispějte librou či šilinkem na jejich úsilí!

Z agitační řeči plukovníka Morrowa, leden 1919

Kopli mě do zadku a já po hlavě sletěl do jámy. Rychle jsem vyskočil na nohy a rozhlédl se. Musím dodat, že vyděšeně. Jáma měla v průměru zhruba pět metrů a při

troše představivosti lze říci, že její obvod měl tvar hodně přibližné kružnice. Stěny byly tři metry vysoké, i kdybych se na ně chtěl škrábat, nad hlavou mi dupalo půldruhého tuctu zabijáků toužících po mé krvi. Krysák a McTavish měli v rukou dlouhé dřevěné tyče, kdybych se pokusil vyškrábat nahoru, určitě by je neváhali použít. Rozhlížel jsem se, točil se jako holub na báni a vyděšeně se třásl, co bude následovat.

Tehdy jsem to pochopitelně nevěděl, ale posléze mi to řekli. Jejich tradice. Jejich zvyk. Jejich první zkouška...

Kdyby počkali jedinou minutu, nemuselo by se nic dít. Jednoduše by mi praskla cévka v mozku a já bych tam padnul mrtev, aby se mi mohli vysmát a hodit zdechlinu na mrchoviště. Jenže oni tu minutu nepočkali. Stáhl jsem se k jedné stěně, naproti největší skupině *diváků* nahoře. A dál se třásl děsem.

Zatímco já šel do jámy po hlavě *popohnaný* kopancem do zadku, plešatý Fric to provedl přemetem a dopadl elegantně na obě nohy. Zády k mojí maličkosti a čelem k *divákům*. Tyrš by mu záviděl i s Fügnerem. Rozpřáhl ruce a já si zatraceně dobře všiml hnusného bodáku. Lidi nahoře začali rvát. Zahlídnul jsem Krysáka, tu bestii s vybledlýma očima, a byl tam i stín. Stín, který... no, nebudu vás napínat, Jizvák Jim. Přišel se podívat.

Fric ze sebe strhal oblečení, až zůstal v jakési miniaturní bederní roušce, která rozhodně neukrývala všechno, co by měla. Křičel jako šílenec a psychopati nahoře křičeli s ním. Tisknul jsem se ke stěně jámy a snažil se vplynout do udusané hlíny. Nešlo to. Fric vytáhl zpod roušky své nadměrné *nádobíčko* a vymočil se do prachu dna jámy. Vzniklé bahno rozdupal bosýma nohama. Smál se jako

šilenec a nespouštěl ze mě oči. Byl vzrušený a kousek hadru pod pasem to nemohl zakrýt. Chechtal se.

„Ojebu tě před smrtí, nebo po ní?“ ječel smíchy jako harpyje a smál se mi do obličeje.

Pokoušel jsem se zahrabat do stěny. Neúspěšně.

Poskakoval z nohy na nohu podoben bizarní loutce. Pleš se leskla potem. Máchal okolo sebe bodákem. Zubaté ostří svištivě protínalo vzduch. „Naříznu si tě,“ sáhl si mezi nohy. „Potom si užiju a pak ti uříznu koule i hlavu!“ křičel.

„Tak se s ním nesar!“ zaječel McTavish a jeho hlas se zdvihl nad řev ostatních.

„Ojebuj ho! Ojebuj ho!“ přidal se Krysák.

Ostatní prostě neartikulovaně řvali. Takhle si představují zábavu? Pouze stín v kápi – Jizvák – a jediná žena – Brunhilda – sledovali představení nehnutě a tiše.

„Ojebuj ho!“ ječel McTavish. Chtělo se mi zvracet.

Zastavil se čas.

Ne, nezastavil, zpomalil.

Fricova ruka s bodákem se pohybovala neskutečně pomalu, po zlomcích milimetru. Zvuk se proměnil v cosi téměř hmotného. Slyšeli jste někdy úder vlastního srdce rozfázovaný do půlminuty subjektivního času? Já ano, jako úder srdce to vážně nezní.

Čas se vrátil k původní rychlosti.

„Protáhni mu prdel!“ zařval McTavish a Fric se zastavil a podíval se nahoru, aby... Nevím, co chtěl udělat. Já si jenom pamatuji, co jsem udělal já.

Odrazil jsem se od stěny díry jako přerostlá žába, skočil, chytil Fricovu ozbrojenou pravici, vytrhl bodák z překvapené ruky a zarazil mu čepel do krku. Stačilo zapáčit a byl konec.

Ticho.

Kdyby spadnul špendlík, bylo by to jako výbuch deseti tisíc leteckých pum. Čas se rozpadl do titěrných fragmentů, drobečků, co vypadaly, že nikdy nepůjdou posbírat a dát dohromady. Stál jsem nad mrtvolou; pořád sebou škubala a bahno uprostřed jámy přijímalo krev ženoucí se z rány na krku. Nebylo to poprvé, co jsem tenhle jednoduchý trik zkusil. A musím vám, přátelé, říci, že trik se zbabělcem vychází vždycky. V Praze, Marseille, severní Africe i Londýně – je jedno, kde jste. Napište si závěť, rozlučte se s blízkými a potom to zkuste. Držím palce...

Čas zachrchlal a zastavil se. Znovu se překotně rozeběhl a podrazil mi nohy. Bodák mi vypadl z necitelných prstů a já najednou ležel naznak a hleděl na obličej nade mnou. Cosi se nahoře dělo. Zrzavý obr v kiltu se rval s ostatními a chtěl skočit do jámy. Bylo mi to jedno. Žádný zvuk. Nepamatuji si zvuky, i když zrzoun otevíral ústa a vypadal, že řve žalem. Žádný zvuk. Jako ve snách jsem sledoval muže v kápi, jak přistupuje k šilejícímu Skotovi a pokládá mu ruce na ramena. Uklidnil ho. McTavish sebou přestal zmítat, poklidně se vyprostil ze sevření druhých a díval se na mě dolů.

Měl v očích slzy?

Z kanálů a stok Los Angeles se vyrojily tisíce přerostlých žab. Tito žabí tvorové jsou velcí jako domácí kočky a agresivní. Pomatená policie se pokusila zapojit do honu na tvory veřejnost. Výsledkem nepřipravené akce byly stovky zraněných a několik mrtvých. Větší část nehod z prvního dne spadá spíše na bezostyšné používání palných zbraní samozvanými lovci než útokům žabích příšer. Židovský starosta města požádal o pomoc Národní

gardu. Ze zamoření byli obviněni místní čínští podlidé, jejichž smradlavé triky zamořují většinu chudinských čtvrtí a otravují život všem slušným Árijcům. Skupina uvědomělých občanů se chopila spravedlnosti a i přes odpor zmanipulované policie vykonala v ulicích několik veřejných poprav těchto představitelů žlutého moru. Žabí zrůdy nepřestávají terorizovat město a narůstá počet pokousaných mužů, žen i dětí. Socialistické vedení města je bezradné jako obvykle...

Aryan Weekly, 30. listopadu 1921, od stálého dopisovatele
ze západního pobřeží pana A. Hitlera

V pochybném úkrytu za traverzou prvního obranného zákopu jsem si vyhrnul rukáv. Vedl jsem si dobře. Aby ne. Průzkumnický kurz u největších psychopatů cizinecké legie musí na člověku zanechat stopy. Obranné pozice okolo předsunuté základny skopčáckých jednotek vypadají udržovaně, ne jako polorozpadlé, zavalené, zničené okopy v poušti okolo. Nedokážu si představit, že tu žijí lidé. Jiní než my. Říká se tomu přece území nikoho, a nikdo jsme my, co tady tedy dělají oni? Tři motanice zaklínadel se mi leskly pod kůží. Není to bolestivý proces – myslím jejich vkládání. Nikdy předtím jsem si nepředstavoval, že něco podobného existuje, magie pro nás byla něco podivného, ale spoutaného technikou, mocí strojů; síla podobná elektřině nebo parní energii. Obalamutili nás, nebo jsme se balamutili sami, abychom nemuseli přemýšlet a mít strach z toho, odkud přichází. Měřili jsme ji, uchovávali a většina z nás si myslela, že aether je jejím zdrojem.

Není.

Překvapivá informace? Tak jste stejně hloupí, jako jsem býval já. Aether je pouhým médiem, prostředníkem, co zjednodušuje přenos a uchování. Jejím zdrojem je lidská mysl a její spojení se... světem mimo pět smyslů.

Škrábl jsem se nehtem přes motanici nejbližší zápěstí.

Jizvák na mě zaklínadla vložil sám, *vsunul* mi je pod kůži, *uskladnil* je. Vytvořit zaklínadlo dokáže nejen stroje, ale hlavně lidé; první řešení je ale pohodlnější. Magie rvaná přes aether je snadná, mechanická, ovladatelná, spoutaná. Ale tahle syrová záležitost? To je chaos. Motanice umístěná těsně pod kůži nakrátko zazářila jako čínský lampion, poté zhasla. Dodnes je na jejím místě jizva v podobě drobné popáleniny. Společně s tuctem – veletuctem! – jiných jizviček. Přišla bolest? Nevím, v žilách mi dunělo tolik adrenalinu, že by přehlušil jakoukoliv bolest. Zatočila se mi hlava.

Zvedl jsem ruku před oči a téměř jsem vykřikl hrůzou. Ruka se ztrácela. Vytrácela se v šedém světle hvězd a skomírajícího zjizveného Měsíce. Během dvou či tří úderů srdce bylo vidět skrze ni na výztuhy stěny zákopy. Zrak mi zabloudil směrem, kde měly být nohy. Našel pouze nejasné obrysy, stíny ve stínech. Così mě bodlo v hlavě a já si uvědomil, že nemám čas lelkovat, Jizvák tvrdil, že zaklínadlo nebude účinkovat ani pět minut. Nemůže mi pod kůži nacpat tak silně spletená slova, urazily by mi ruku.

Být spokojen s vlastní nezranitelností (nebo neviditelností) je dobrá cesta do pekel. Kurevsky opatrně jsem se propletl zákopy k místu, kde se nacházel další strážný. Od chvíle, co jsem sejmul předsunutou hlídku, nemohla uplynout více než minuta. Je to možné? Jizvák tvrdil, že hlídky se musí hlásit po deseti minutách přes signální

system. Když mě posílal kupředu, tvrdil, že strážný zrovna odeslal zprávu. Jak to věděl? Odkud měl informace?

Britové říkají *a piece of cake*.

Do bunkru se mi povedlo vklouznout spolu s maníkem v neforemném ochranném obleku a hranaté helmě. Možná něco cítil, protože v úzké chodbičce se zastavil a rozhlížel. Díval se přímo na mě, neviděl ale nic než stíny. Kdyby byla chodbička lépe osvětlená... nebyla. Sundal si masku a helmu. Možná uvidí lépe. Nemělo smysl riskovat. Nebylo na co čekat. Proklouzl jsem po jeho pravé ruce – otřásl se, cítil závan vzduchu? Bodák se zakousl do ledvin, zatímco volná ruka přikryla ústa. Zachrčel do neviditelné dlaně a umřel. Zabíjet skopčáky, co je na tom špatného? Měl jsem ho vyzvat v šachu, nebo co? Kdyby byla situace obráceně, taky by neváhal.

Po paměti – byl jsem neviditelný, pamatujete? – jsem si vyhrnul rukáv na levé ruce a odměřil deset centimetrů od zápěstí směrem k lokti. Nahmatal jsem *ocásek* vyčuhující z mé vlastní tkáně – odporný pocit – a vši silou zatáhl. Tentokrát bolest prolétla od předloktí do týla a na chvíli mě oslepila. Spolknul jsem nadávku a narovnal se. I v šeru chodbičky jsem viděl vlastní obrysy – první kouzlo začínalo slábnout, možná za to mohly magické obrany okolo. Zahlédl jsem i stín na zdi. Jizvák mě na to upozorňoval: stín se objeví rychleji než ostatní. Proč, to neříkal.

Co vůbec bylo zač druhé kouzlo, chcete vědět?

Vyslalo zprávu Jizvákovi a ostatním, že jsem v bunkru a jdu zlikvidovat hlavní obranné prvky předpolí skopčáckého skladu.

Strážnice se mi vryla do paměti jako žádná jiná místnost, v níž jsem kdy byl. Kromě spartánského nábytku a baterie

prázdných, poloprázdných i plných lahví od šnapsu tam pospávalo sedm mužů ve vojenském spodním prádle. Jeden měl na obličejí položené noviny psané německy, ostatní se rozvalovali nebo choulili na kavalcích. Všude spousta zbraní, větší část jsem nepoznával, vypadaly... futuristicky, to je správné slovo. Na zdi obrázky kozatých holek se širokými úsměvy. Ty vypadaly dobře, hahaha, nic futuristického, staré dobré kozy.

Čtenář sebou zamlel na kavalci. Proč váhám? Odjistil jsem útočný granát. Čtenář sebou trhnul a sundal si z obličejí noviny. Vypadal mladě a vyděšeně. Jak jsem se mu jevil? Jako stín? Kolik bylo vidět? Skočil jsem na chodbu a mrsknul granátem do noclehárny.

Výbuch!

Prach z otřesených betonových překladů mě rozkašlal a rozkýchal. Zvonilo mi v uších, neslyšel jsem nic. Bylo mi líto holek, takový osud si nezasloužily. Kdyby byl čas, strhnul bych si jeden nebo dva nejvydařenější obrázky s sebou.

Dáváme na vědomí všem podřízeným velitelstvím a jejich osvětovým důstojníkům, že je nutno co nejdůrazněji potírat veškeré zvěsti o existenci údajného Jizváka Jima a jeho bandy. Je nezbytné podobné fámy označovat za lži a lživou propagandu nepřítele. Žádná podobná osoba nikdy neexistovala a neexistuje. Vojíny, poddůstojníky i důstojníky šířící podobné zvěsti se nařizuje trestat s obzvláštní přísností. Veškeré lži o Jizváku Jimovi zapisovat do zvláštních hlášení a ta posílat do štábu expedičního sboru.

Zpráva velitelství expedičního sboru, sekce osvěty,
ze dne 11. listopadu 1918

Posadili mě do jídelny ke stolu a přinesli něco, co musela být pravá zrnková káva. Nic tak úžasného jsem roky nepil. Někdo na mě hodil deku, kousala do odhalených, zpočtených ramen, bylo mi to vcelku jedno. Zakrvácený bodák jsem měl položený na stole před sebou. Nenechali ho v díře, přinesli ho jako trofej. Seděl jsem u stolu, levačku položenou na rukojeti bodáku a v pravé hrnek nefalšovaného kafe. Ani jsem si ho nevychutnal, věříte? Naproti se posadila *ona*, statná Němkyně v neforemné vojenské blůze. Prohlížela si mě vodovýma očima a notnou chvíli nic neříkala.

V jídelně vlastně nikdo nic neříkal. Byla tam polovina diváků od jámy. Jizvák chyběl. Vnímal jsem jejich překvapené pohledy, pochopil jsem, že Frice brali jako nepřemožitelného... a nyní ho sejme takový chudáček za pomoci... špinavého triku?

„Dej si pozor na McTavishe, byl Fricova buzna, třeba se bude chtít mstít,“ zasyčela Němka, když se jídelna začínala vyprazdňovat. Okounění je přestalo bavit. Zdálo se, že se nebude nic dít. „Krej si záda, patříš Jimovi, ale nikdo nemůže vědět, co se v tý zrzavý skotský palici vylihne.“ Mluvila anglicko-francouzsky, a těžko říci, který jazyk její brutální chrastivý přízvuk prznil více. „Třeba tě zkusí přefíknout,“ rozesmála se a zmizela. V tu chvíli mi připadala docela hezká.

O pár dnů později přišli všichni, když mě Jizvák cejchoval. Nebylo to na první pohled nic složitého. Donutil mě svléknout se do půli těla a položit se na bytelný dřevěný stůl. Měl jsem na výběr? Asi ano, na jedné straně cejch a na druhé pekelně ostrá čepel Jimova tesáku. Bylo ticho, hrobové ticho, ze kterého se mi vždy zvedá žaludek. Čekám

totiž něco hrozného a to hrozné se vždy stane mně. Sáhl mi do hrudníku. Tak prostě, jak to píšu. V jednu chvíli stál nade mnou, hnusný jako smrtelný hřích a ukazoval mi svou čtyřprstou pravici. O desetinu, setinu, tisícinu vteřiny později jsem sledoval, jak mám jeho ruku po zápěstí ponořenou v hrudníku a... cítil jsem chlad. Žádnou bolest. Jenom chlad okolo srdce. Jsou cejchy, které nemůžete skrýt, a cejchy, které nemůžete odhalit. Jizvákův cejch patří do druhé skupiny.

A cejch nebyl všechno. Pokusil se o týdenní výcvik ve věci magie a zaklínadel – jak říkal on. Všechno skončilo u pokusu. Snažili jsme se oba, ale výsledek se nedostavil žádný. Potěšilo ho však, když mi implantoval pod kůži na předloktí *připravené* zaklínadlo a já ho byl schopen vyvolat.

K čemu cejch?

Zkuste se nechat od Jizváka ocejchovat a potom se mu postavit. Dal mi do ruky nůž a rozkázal mi, abych ho bodnul. No, musím se přiznat, že jsem to upřímně zkusil. Nevyšlo to. Ani trochu. Všichni přítomní se smáli, až se za břicha popadali.

Já ne.

Jizvák Jim žije!!!

Nápis nalezený na prkenné stěně v opuštěném krytu
severně od Paříže, datace neznámá

Uplynulo nevím kolik času. Byl jsem příliš blízko explozi a tlaková vlna v podzemí mi musela něco poškodit. Připadal jsem si jako sjetý, párkrát jsem v Africe vyzkoušel ty jejich dryáky – měly na mě podobný účinek. Potácel jsem se betonovými podzemními chodbami, v uších mi zvonilo

a já netušil, kde jsem, kam jsem se zatoulal. Před očima se objevovala velká barevná kola a já se chytil, že po nich sahám. Zbláznil jsem se? Mám výpadky paměti, některé detaily si pamatuji perfektně, potom mám okno a netuším, jak dlouhé mohlo být. Jedno bylo jisté, ztratil jsem se. Totálně jsem se zamotal. Měl jsem vyrazit... někam, už si to nepamatuju, ale asi jsem někde blbě zahrnul. Proč jsou ty pevnosti tak velký? Všude zářily mdlé aetherické výbojky. Pořád mi zvonilo v uších a svět plaval před očima. Měl jsem pocit, že jsem uprostřed slušně velkého akvária.

A voda vám výhled nevylepší, věřte mi. A to nebylo nejhorší.

Dovedu si představit spoustu věcí, mám dost bujnou fantazii, takže jsem si představoval nasraného skopčáka za každým rohem. Než bych ho skrze vodu rozpoznal, rozporcoval by mě. Nenarazil jsem však na Prušáka, ale na Skota. A McTavish měl skoro stejnou radost jako já. Také něco hledal. Na druhý pohled jsem poznal, že spíše někoho.

Mě.

Zazubil se. Zvonění v uších i akvárium před očima zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Vysmívá se mi? Jak mě dokázal najít? No, bylo by to na delší vysvětlování, ale pár jeho vlasů nalepených na mých hadrech a jednoduché zaklínadlo je všechno, co potřeboval. Vytrhl jsem z pouzdra na boku automatickou pistoli, a to sakra rychle. Jako pistolník na Divokém západě. On byl o něco rychlejší, a než jsem se stačil rozkoukat, pistole odletěla stranou. *Kurva, kurva, kurva!* Nic jiného mi hlavou neběželo. Trik se zbabělcem na tohohle paznehta nezabere, už ho viděl a tak blběj není ani on. Tasil jsem druhou rukou

bodák a on mi ho vykopl. Nic neříkal, jenom se šklebil jako psychopat. Když protivník mluví, třeba se dá nějak vyvést z míry, donutit k chybě, ale tenhle? Srazil mě kopem k zemi, vůbec jsem neviděl, jak se to stalo. Jak může bejt takhle rychlej?

Pak mi to došlo.

On je útočník.

Má trochu jiná zaklínadla než já. Třeba nadlidskou rychlost. Místo na skopčáky se rozhodl tuhle hračičku šetřit na mou maličkost. Nemůžu se mu rovnat.

Udělal zatracenou chybu. Udělal dvě chyby. Ta první byla, že mě měl zabít zezadu, ani bych si toho nevšiml, ale on se musel vytahovat. Chtěl, abych věděl, že mě zabil on. K čemu by mi to bylo? Byl bych mrtvej, ne?! A druhá chyba? Že si ještě vybíral, jakým způsobem bude zabíjet... Otočil hlavou, aby se podíval po bodáku, co patřil jeho milenci. Podíval se na mě. Zahlédl jsem nápad v jeho kalných očích. Chce mě zabít bodákem! Jak je daleko? Dvacet kroků? Minimálně. Spíš pětadvacet.

Stihne to, než já něco udělám?

Tak rychlý nemůže být ani pod vlivem zaklínadla.

Stál nade mnou. Nerozhodně. Čekal jsem na smrt. Vnímal jsem každý rozšířený pór plný nečistot na jeho hnusném nose. Zhluboka dýchal a smrad z jeho huby mi zvedal žaludek. Vypadal jako zbrojnice: revolvery, pistole, nože, dýky, krátká rychlopalná ručnice a dokonce šavle! *Dojdi si pro bodák! Přece mě chceš dostat bodákem, ne?! Dělej a jdi! Nezdržuj se!*

Zadržoval jsem dech a snažil se neprovokovat, bodák byl moje jediná, jediná a malá šance dostat se z podzemí naživu.

Otočil se na patě a vyrazil k bodáku. Byl rychlý jako blesk. Já nejsem jako blesk, nicméně jsem nepotřeboval tolik času... Trhl jsem *nitkou* posledního zaklínadla, které bylo vpité do kůže v loketní jamce. Zabořilo to jako čert. Plešoun se ohnul pro bodák. Jak se tam ten zkurvenec dostal tak rychle? Vytáhl jsem z torny útočný granát. Vzduch přede mnou syčel rostoucí mocí. Vytrhl jsem pojistku.

Roznětku všech tří granátů jsem měl nastavenou stejně. Na kontakt. Zrzavý seržant McTavish byl ode mě blbě dva kroky – jeho rychlost byla vskutku úchvatná, když mu přímo pod nohama explodoval útočný granát.

Na veletrhu jídla v Londýně byla představena uchvacující kuchařka madam Edith. Proslulá předválečná autorka úžasných receptů na delikátní deserty předvedla přímo na pódiu, jak levně a rychle připravovat pokrmy z dospělých jedinců hmyzu i z larev. Ukázka měla ohromný úspěch, všechno jídlo uvařené ze švábů, střevlíků a mravenců bylo okamžitě zkonsumováno přítomnými labužníky a kuchařka se stala hitem skomírajícího knižního trhu. Na její druhé vydání bylo uvolněno několik tun papíru ze železných rezerv ministerstva zásobování.

The British Newspaper ze dne 10. června 1920

Žádné testování loajality, nic takového, Jizvákův cejch je nezlomitelný. Prostě jsem se stal součástí podivné komunity šilenců. Je jejich dvacet dva. Vždycky dvacet dva. Tři sedmičky a Jizvák. Pokud někdo padne, vydají se sehnat náhradu. Pokud se jim někdo dostane do rukou jako já – čeká ho díra. Pokud vyhraje nováček (to znám), Jizvák ho oceňuje (to znám) a starý člen týmu je prostě hozen někam, aby ho sežrali červi (to možná poznám).

Mluvil jsem už o červech? Těch bestiích, co jsou dlouhý jako ruka a silný jako chlapský zápěstí? Hnus, hnus, třikrát hnus. Princip cejchu, jak jsem říkal dříve, nevím, a je mi jedno. Omezuje svobodné myšlení? Nevím? Sebere vám něco z osobnosti? Nevím. Mám ho v sobě, tak nemůžu posoudit, jestli jsem stejnej chlap jako předtím.

Doufám, že ne, byl jsem šašek.

Zkoušky loajality ne, ostatní zkoušky? Mraky. Jizvák se chce ujistit, že si vybral správného člověka, a vy se musíte zavděčit a zalíbit. Proč? Pokud usoudí, že nejste pro bandu dobří, tak si vás vezme do jámy sám. Co to znamená? Brunhilda – strašlivý jméno, ale jediná ženská široko daleko – říkala, že s ním nikdo jámu nepřežil. Stojí mimo loterii, která určuje dalšího zápasníka z veteránů proti nováčkovi, Plešoun měl štěstí na vítězství (smůlu?) těsně před tím, než jsem dorazil já.

Nejhorší byl ale běh po zákopech. Mým úkolem bylo chytit Jizváka. Nezdál se to být nesplnitelný úkol, Jizvák pajdá na obě nohy a myslím, že nemá tolik prstů, kolik míval při narození. Levou nohu jako kdyby nedokázal ohnout v koleni, možná to není skutečná noha, jenom protéza. Nedivil bych se.

Dal jsem mu minutu náskok a samolibě se usmíval.

On ne.

Ani nikdo jiný se nesmál.

Začali se smát, až když se najednou objevil vedle mé maličkosti a praštil mě pěstí za ucho. Běhat jsme šli druhý den, ten první jsem se vážně necítil. Po ráně do hlavy jsem hodinu blil jako těhotná bába. Po běhu jsem se zhroutil na kraji díry, kterou mi vykárali jako „pokoj“. Dělal jsem hrdinu a odmítl doprovod. Chtěl jsem jim ukázat. Jizvák mě